No. 2148 Zaterdag 7 Maart 1925. 42ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

Bureau van dit blad: St. Elisabeth's Gasthuis.
Administratie: St. Thomas-college.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Koloniale Raad.

(Zitting van 27 Februari.)

Ingekomen stukken:

1°. Kennisgeving van de benoeming van den Heer H. J. BEAUJON tot lid van den Raad.

2°. Kennisgeving van eedsaflegging van den Heer H. J. BEAUJON.

3°. Kennisgeving van het nieuwe lid BEAUJON, dat hij tot zijn leedwezen wegens ongesteldheid verhinderd is deze zitting bij te wonen.

4°. Ontwerp tot intrekking van de artikelen 97 en 98 van het Burgerlijk Wetboek.

5°. Ontwerp tot aanvulling van de *Algemeene Verordening I. U. en D. 1908.*

6°. Ontwerp van *de Curaçaosche Begrooting voor het dienstjaar 1926.*

Nadat de Voorzitter deze drie ontwerpen naar de afdeeling had verzonden, ging men over tot verkiezing van leden ter aanvulling der vacatures te ontstaan door de periodieke aftreding der leden H. J. BEAUJON, J. SUTHERLAND en C. S. GORSIRA J. P. EZN.

Het resultaat was, dat de drie leden, die aan de beurt van aftreding waren, tot *eerste* candidaat werden herkozen.

Tot *tweede* candidaat werden gekozen de Heeren Dr. H. POLVLIET, R. S. S. DE LANNOY en J. W. J. VAN DER LINDE SCHOTBORGH.

Zitting van 3 Maart.

De Voorzitter heette het nieuwe lid H. J. Beaujon, die voor het eerst de vergadering bijwoonde, welkom en bood hem namens den Raad zijne gelukwenschen aan met zijne benoeming tot lid van het College. De Voorzitter twijfelde er niet aan, dat het lid Beaujon dezelfde werkkracht en toewijding, die hem kenmerkte in de door hem vroeger bekleedde betrekkingen in Gouvernementsdienst, zal aanwenden tot behartiging van de belangen der Kolonie in het College.

Het lid Beaujon bedankte en gaf de verzekering van zijn goeden wil en zijn vast voornemen naar zijn best weten in het belang der Kolonie werkzaam te zijn en rekent op de medewerking zijner medeleden.

Van den Gouverneur waren er twee ingekomen stukken, 1°. waarbij den Administrateur van financiën gemachtigd werd als vertegenwoordiger van het Bestuur voor het ontwerp, waarvoor de Raad is bijeengeroepen, en 2°. ter begeleiding van een afschrift van een missieve van den Minister van Koloniën, waarbij Z.Exc. als zijn opinie te kennen geeft, dat het treffen van eene algemeene voorziening ten doel hebbende de benaming *„kolonie"* in vroeger wetten enz. te doen vervallen, niet noodig voorkomt.

Een dergelijke voorziening zou volgens Z.Exc. ten aanzien van elke algemeene verordening, waarin het woord *kolonie* of *koloniaal* is gebezigd, kunnen worden getroffen bij de eerste gelegenheid, dat zoodanige algemeene verordening uit anderen hoofde voor wijziging of aanvulling in aanmerking komt. Z.Exc. stelt zich voor bij de a. s. herziening van het Regeeringsreglement een eerste stap in die richting te doen.

Nadat de Voorzitter deze brief had voorgelezen, zeide hij dat hem spijt, dat de Minister niet noodig vindt het treffen van een algemeene voorziening om de benaming *kolonie* in de vroegere wetten enz. te doen vervallen.

Hij stelt voor den Gouverneur een brief te schrijven ZExc. verzoekende om nogmaals bij ZExc. den Minister van Koloniën aan te dringen om het door den Raad verlangde Koninklijk Besluit uit te lokken.

Hierop kwam in behandeling het ontwerp tot wijziging van de *Algemeene Verordening I. U. D. 1908.*

Bij de algemeene beschouwing zegt het lid ABRAHAMSZ, dat het ontwerp in behandeling strekt tot een belastingverhooging van ± f 100.000, nadat het Bestuur het oorspronkelijke voorstel verminderd had bij nota van wijziging.

De Raad koesterde voor wat betreft de meerdere opbrengst der middelen de beste verwachting en hield het ontwerp aan; die verwachtingen werden vèr overtroffen.

Alhoewel de Raad zeer gaarne tegemoet wil komen, meent hij nu niet verder met belastingverhooging te kunnen gaan. Verleden jaar is er immers f 96.000 meer ontvangen dan uitgegeven.

Hij wil er op wijzen, dat het Bestuur die f 100.000, waarom het nu gaat, zonder belastingverhooging krijgt. Om maar iets te noemen, zegt hij, dat sinds Februari 1924, datum *Memorie van Antwoord* op dit ontwerp, zijn er *alléén van de C. P. M.* ongeveer 8 stoomschepen bij gekomen in de vaart tusschen Maracaibo en Curaçao om olie hierheen te brengen en naar hij hoort, zal het aantal met nog 4 vermeerderd worden.

Deze 12 booten zullen 's jaars ongeveer f 60.000 meer aan loodsgelden opbrengen, waarbij nog minstens f 25.000 moet worden gerekend voor loodsgelden van de grootere booten, die de meer aangevoerde olie hier komen halen. Het saldo f 15.000 zal ongetwijfeld ook verkregen worden aan meer invoer- en accijnsrechten om niet te spreken, wat Aruba voortaan door het vestigen van de *„Lago"* aldaar ook meer zal opbrengen.

Belastingverhooging mag slechts plaats hebben, wanneer de middelen niet voldoende zijn om de uitgaven te dekken en dat is nu niet meer noodig. De meerdere opbrengst der middelen zal voldoende zijn voor de aan den Raad bekende noodzakelijke uitgaven. Met kosten voor uitvoering van groote werken, waarvan de Raad zelf de hoofdlijnen niet kent, kan moeilijk rekening gehouden worden. De afdeeling is unaniem van oordeel, dat een eventueele belastingdruk om de kosten van zulke werken te bestrijden gelegd zal moeten worden op degenen, die van die werken het grootste voordeel zullen genieten.

De Administrateur van financien, gemachtigde van het Bestuur, wenscht op te merken dat de noodzakelijkheid van belastingverhooging niet alleen afhangt van groote werken, die uitgevoerd moeten worden. Ook de gewone huishouding is steeds stijgende. Het loon bij de Openbare Werken en bij de Openbare Gezondheidsdienst gaat steeds naar boven.

In de loop van verleden week is er een request van de ambtenaren, ingekomen om traktementsverhooging. Wordt het verzoek toegestaan, dan zal de post *uitgaven* belangtijk vermeerderd worden.

Voor Aruba zal ook meer uitgegeven moeten worden, niet alleen zullen daar meer ambtenaren noodig zijn, maar de wegen enz. moeten worden hersteld.

Het zou te betreuren zijn, indien de Raad geen rekening hield met de meerdere uitgaven, maar alleen het oog heeft op de meerdere inkomsten.

Na re- en dupliek werd het ontwerp in stemming gebracht en *verworpen* met algemeene stemmen.

VERLOOFD

B. Irving Mussenden

MET

Anny Johnson

St Eustatius, 14 Februari 1924.

Een voordeelig bedrijf.

De stijgende economische verbetering op ons eiland heeft den levensstandaard aanmerkelijk de hoogte in gedreven. Alle lagen en klassen, rangen en standen onzer Maatschappij hebben den weeromstuit daarvan gevoeld. Loonen, huishuur, levensmiddelen, alles is duurder geworden. Alle prijzen zijn minstens met 100%, sommige met 2 tot 300 % hooger gestegen.

Wij willen dit van een enkel verbruiksartikel meer in bijzonderheden aantoonen en daaraan eenige beschouwingen en conclusies vastknoopen.

Vóór den oorlog was de klassieke prijs van een volwassen kip hier op Curaçao o.75 fl. Kippeneieren werden in den regel tegen 4 à 5 cts per stuk verkocht. Inrichtingen, die veel eieren noodig hadden, betrokken ze toen in groote hoeveelheden van Aruba, Bonaire of Coro tegen 2½ cts per stuk.

In dien goeden ouden tijd waren er eigenlijk maar twee omstandigheden, die eenigen merkbaren invloed op de prijsstijging van dat artikel hadden. Zoodra de regentijd in het land was en het planten begonnen, werden overal in de buitendistricten de kippen vastgezet, opdat ze de geplante maiskorrels niet zouden oppikken. Maar daarmee hield voor een paar weken de legtijd op en de prijs van de eieren ging in eens met een sprong naar boven tot 6 à 7 cts. Nog een andere gebeurtenis kwam soms daarin verandering brengen. Zoodra ons eigen stationsschip of een vreemde oorlogsboot onze haven binnenstoomde, kwam er plotseling een groote vraag naar kippen en eieren, wat altijd gepaard ging met een aanzienlijke prijsverhooging.

Dat alles was nog maar kinderspel bij hetgeen wij nu al sedert meer dan een jaar beleven.

Tegenwoordig kost een kip 2.50 à 3 fl. en de eieren worden zelfs bij groote hoeveelheden nog tegen 10 à 12½ cts per stuk grif verkocht.

Die hooge prijzen zijn voor de eigenaars van hoenders erg verlokkelijk. Doch daar schuilt tevens een groot gevaar in, dat, om geld te maken, te veel kippen worden afgeslacht en de pluimveestapel geleidelijk zal verminderen.

Dat gevaar is des te grooter, omdat de kippenfokkerij hier geheel in handen is van de kleine luijden in de buitendistricten. Fokkerij in het groot bestaat hier niet. Hoenderparken zijn hier onbekend. Iedereen in de buitendistricten houdt er eenige kippen op na, die heel weinig aan onderhoud kosten, omdat ze overal los

Curaçaosche Ditjes en Datjes.

'tWas in dat groote huis op 't Concordia-plein van Pietermaai 's avonds half 8, rondom 'n lange tafel met koud-soupeerende gebruinde Hollanders, dat *Mein Wenigkeit* ineens in de geanimeerde conversatie werd betrokken.

— „Is 't nou niet waar, Jan Paul, dat jij indertijd door 'n haai ben nagezeten?"

Ik slikte 't achtste partje van 'n gemeubileerd botrampje naar binnen, en antwoordde: „Ja, dat bèn ik, en wat zou dat?"

— „Hè, toe vertel dat 's! Hè, ja, toe nou."

— „Dankie wel, heeren, zal 't wel 's in de krant zetten, als ik heelemaal niets meer weet."

En dat historisch oogenblik, wat men volgens 'n beroemd Hollandsch conferencier terecht 'n moment zou kunnen noemen, is nu aangebroken, ga ge-force-majeure'd wat lugubere babbeltjes doen, over 'n onvergetelijk anderhalf minuutje in mijn tropenleven, waarin mijn nog slechts kort gespannen levensdraad, bijna pardoes was afgehapt, door 'n onguren vlijmscherpen-ivoor-getanden-haaienbek.

'tWas natuurlijk weer op St. Eustatius.

'tWas in 1904.

'tWas Zaterdag ochtend.

'tHad juist 7 uur geslagen.

Hoe ik dat allemaal nog zoo precies weet?

Mijn goeie mensch, als U ooit plots in nijpend dreigend doodsgevaar hebt gesidderd, dan staat zoo'n moment onverwoestbaar gegrift in 't ebboniet van je memorie, geheel je leven lang.

Wel, om ter zake te komen:

Had de goeie hygiënische gewoonte om elken ochtend trouw, nà 't savoureeren van 'n kopje thee met witte puntjes, in 't zadel te springen, en met paard en drie boys en drie honden in de zilte blauwende Caraïbische golven te verdwijnen, of ietwat poëtischer, in de nattige gespierde armen van Vader Neptuun te gaan kroelen.

Dan ging onder verwoed hondengeblaf de kleurige optocht door 't bananenlaantje naast 't oude Roomsche Kerkje, de klifrand over, 't kerkhof langs, de Ros-van-Tonningenweg omlaag, linksom langs spookige ruïnes van de benedenstad tot „smoke alley", waar in 't mullig zand achter stukken rots en uit 't lood bollende muren, het groote demasqué plaats had.

In me'n blauw en wit gestreept zwem-costuum ijlde ik al heel gauw de aanrollende brekers te gemoet, onstuimig gevolgd door mijn jubelend trio met alle macht zeulend aan touw om nekken van recalcitranten klepper en baug keffende honden.

En als ik dan proestend en blazend op den rug van 'n reuze golf me weer landwaarts spoelen liet, dan raakte ik steeds verward in 't gewirwar van glibberige spartelende jongens-en-hondenlijven, zoodat ik 'm weer, als de weerga smeerde, verderop in 't witgekuifd „treacherous deep".

Sultan mijn langpootige schimmel, kreeg altijd pas echt schik in de zwemmerij, als ie maar eenmaal nattigheid begon te voelen.

Briezend met omgekrulde bovenlip, ze'n staart geboogd als van 'n eekhoorntje, zwom ie statig in groote kringen om me heen, totdat me dat gedraai begon te vervelen, en de boys in no time de heele beestenboel weer veilig en wel op 't strand hadden, dra rollend in 't droge zand van je gewelste.

Dan begon pas de pret.

Heb indertijd met tamelijk succes zwemmen geleerd in de nu reeds lang opgedoekte Rotterdamsche Parkzwemschool, maar tegen mijn boys, die nooit 'n natte cursus hadden doorloopen zooals ik aan 'n over 'n brugleuning zwevende hengel, moest ik 't toch finaal afleggen. Die salamanders schenen in 't water geboren. Ze zwommen. en doken en gierden door 't ziltige nat, op hun kop, op hun rug, op hun buik in de onmogelijkste poses en dwars tegen alle regelen van de edele zwemkunst, maar geen heuschelijke visch, — laat staan 'n stok-collega — zou 't hun verbeterd hebben, en waarachtig met racen legde ik ook steeds met papnat blozende kaken 't loodje, wat hard is voor 'n nautisch-academisch gevormd witmensch.

En nu kom ik eindelijk, waar ik wezen wil.

'tHad dien bewusten ochtend juist 7 uur geslagen.

En toen gebeurde 't.

Zwom dat oogenblik *alleen*, niet ver van de kust met kalmen breeden slag de krullende golven te gemoet, toen opeens 'n rauwe snijdende kreet van mijn op 't strand stoeiende jongens me als versteende: „A shark!! A shark!! oh, Lord, Father A shark!!!"

En ja, God zal me bewaren. Op 'n afstand van nog geen 20 Meter, kwam door de branding 'n grijs-blauwig reuze-monster recht op me aangezet.

Wilde 't uitschreeuwen in radelooze angst, maar mijn keel was als dichtgeschroefd, wilde terug terug, maar ik was als verlamd, kon geen streek meer doen. En, o God, daar wentelde die griezelige glibberige massa met venijnige spitsen kop zich langzaam in 't borrelend water om, ze'n witte buik glinsterde reeds in 't schaterend zonnelicht, „moeder, moeder," gilde ik 't uit.... toen opeens mijn kordate twaalf-jarige Lawrence me pijlsnel terzij zwom, me met 'n „All right, Father", onder den arm greep, en in ze'n razend tempo me rukkend meesleepte naar 't veilige strand.

Dat 't hart je in de keel kan kloppen tot bonzens toe, heb ik voor 't eerst van mijn leven ondervonden, toen we ons daar naast elkaar hijgend in 't nattige zand lieten vallen, mijn magere aangebrande wangen krijtwit, zijn dikke colorado-dito's vaal, van die ontzettende doorstane tragedie op leven en dood.

Maar heel lang duurde 't niet.

Luf, — zoo noemden we 'm altijd — Luf, beste vent, dat zal ik nooit vergeten, je ben 'n peach!

En toen vloog dat dappere kereltje, heelemaal op van de zennwen, me pardoes om den hals, en snikte 't onbedaarlijk uit.

Doch dra lachte ie weer, met heel ze'n leuke snoet door ze'n tranen heen en we verdwenen in de diverse rustieke garde-robes.

Onderweg naar huis, zanikten mijn boys, vooral Luf, die achter me op 't paard zat, om toch aan niemand iets er van te vertellen, want ze waren bang, dat ze anders van hun moeder niet meer in zee zouden mogen.

En schoon er natuurlijk wel wat van uitlekte, 't ware heeft nooit iemand vernomen, zelfs heb ik er nooit 'n woord over naar huis gemaild.

En wilt ge gelooven, dat 't meer dan 'n maand geduurd heeft vóór ik weer met mijn dubbel trio plus ros in zee ging; zóó zat de schrik er in. Vertel hier maar liever niet, hoe ik mijn dankbaarheid getoond heb aan mijn kleinen levensredder, maar ie heeft 't goed bij me gehad, de jaren dat ie nog bij me was.

Tot de drang naar zee 'm té machtig werd.

Walvischvaarder „Greyhound" kwam op Statius' ree geankerd, en zou 'n week blijven.

In die dagen kon je Luf steeds vinden op de kerkgalerij aan den klifrand weemoedig turend met ze'n glanzende kijkers naar dien zwarten om ze'n anker draaienden driemaster.

Zeg ik: „Luf, zou je niet graag met dat schip meegaan?" en ineens klaarde ze'n gezicht heelemaal op.

„All right, sonny, ik zie 't al, zal 's met den kaptein praten."

En Kaptein Edwards, zoon van Edwards Sr., die indertijd schijndood geweest was, kwam, viel dadelijk in mijn rappen, goed uit de kluiten geschoten boy, en 't was all right.

loopen en den heelen dag op stap zijn of rondwroeten om hun voedsel te zoeken in de omgeving en tegen den avond naar huis komen om een paar maïskorrels op te pikken en, als 't er is, wat water te drinken om daarna hun nachtverblijf te gaan opzoeken in de dividiviboomen rondom de woning van den eigenaar. Zelden vinden de dieren een eigenlijk nachthok en een nest om haar eieren te leggen, zoodat men overal in hoeken en gaten in trankeeren de eieren moet gaan opzoeken. Wanneer eenige dagen achtereen tegen den avond een kip op het appèl ontbreekt, kan men er zeker van zijn, dat zij (indien zij niet gestolen is) plotseling na eenigen tijd komt opdagen met een stel kuikens om zich heen, die zij ergens in een verborgen hoek heeft uitgebroed.

Kippen, die hier verkocht worden, zijn meestal oude en altijd magere beestjes, die geen eieren meer leggen. Om ze eerst vet te mesten, zijn de middelen niet aanwezig. Dikwijls hebben de eigenaars zelf nauwelijks te eten.

Het is lang geleden, maar toch herinner ik me nog levendig een typisch tafereeltje in het benedendistrict. Op een achtermiddag vond ik in een hut een ouden man, die een stuk foensje zat te eten. Vóór hem stond een magere scharminkel van een hond bedelend om ook een stukje foensje. Achter den hond stond een doodmagere kip, die van de achterpooten van den hond de vlooien wegpikte. Het zou als tegenhanger hebben kunnen dienen van het bekende wapen van Curaçao: een geit op zijn achterpooten staande de laatste blaadjes afknabbelend van een bijna verdorden dividiviboom.

* * *

Bij de tegenwoordige buitengewoon hooge prijzen van pluimvee en eieren, moet de hoenderfokkerij in het groot gedreven zeker een loonend bestaan opleveren.

Het verwondert ons daarom, nu de plantages zoo weinig rendabel zijn, dat voor zoover wij weten nergens een of andere plantage-eigenaar niet op de gedachte is gekomen, de hoenderfokkerij in het grooter hand te nemen om meer winst te maken.

Het moet natuurlijk niet lukraak gebeuren, maar met verstand, met eenige kennis van zaken, op een zekeren wetenschappelijken grondslag, zooals ze tegenwoordig in Holland vooral in de provincie Gelderland met groot succes gedreven wordt.

Men kan zich natuurlijk speciaal toeleggen op de teelt of van vleeschkippen of van legkippen, of wel van een middelsoort kippen, die voor beide doeleinden kan dienen. In ieder geval wil men niet te veel kans beloopen van mislukking, dan zal men van den beginne de beste toom kippen voor dit doel moeten uitzoeken, jonge kippen zonder gebreken, beste legsters.

Hier zal niemand u kunnen zeggen, hoeveel het maximum aantal eieren bedraagt, dat een kip per jaar produceert.

In Holland daarentegen weet men u precies te zeggen, dat de gewone binnenlandsche kip gemiddeld 150 tot 180 eieren per jaar legt, en men noemt ze dan, in vergelijking van wat ze per jaar aan voeding kost, al weinig winstgevend voor den eigenaar. Een uitgezochte kip komt tot 200 eieren per jaar.

De buitenlandsche select-kip brengt het al tot 240 eieren.

Daarom is men in Holland er steeds op uit het ras der legkippen door kruising te verbeteren om de productie der eieren zoo hoog mogelijk op te voeren. Zoo werd voor eenige jaren door een hoenderfokker in Holland een prachtcollectie Amerikaansche Tancred-leghorns aangekocht. Doch de prijzen, die in Amerika voor zulke rasechte kippen betaald worden, is enorm.

Soms wordt vóór één haan 800 tot f 1000 besteed. Doch zulke dure beestjes betalen op den duur door hun veredelde afstammelingen toch die hooge kosten.

De vader b.v. van dien haan stamt af van kippen, die 311 tot 330 eieren per jaar legden, de moeder van een 312 legster. De vader der hennen stamt van een 310 legster, de moeders van 302 en 311 legsters. In het hoenderpark van dien Hollandschen eigenaar won een toom van 5 eigen gefokte leghorns een productie van 1421 eieren in één jaar, dus van gemiddeld 284 eieren per kip.

Een groot verschil en een belangrijk voordeel dus voor den hoenderfokker of hij van zijn kip maar 150 of wel 284 eieren per jaar verkrijgt.

Ook de broedeieren van zulke raskippen brengen in Amerika fabelachtige prijzen op, nl. van 12.50, 25.—, 62.50 tot zelfs fl 100 per 15 stuks.

Wij zouden niemand durven aanraden reeds terstond met zulke dure kippen de proef te beginnen. Doch wèl om na een paar jaren proef met eigen gekweekte uitgezochte inlandsche kippen te beginnen en later door aankoop van een paar Amerikaansche raskippen zijn fokkerij te verbeteren.

Nog iets anders is van belang. In zulke hoenderparken in Holland tracht men gewoonlijk het broedsch worden der kippen tegen te gaan, 1o. omdat dit het eierenleggen dier kippen stopzet en ze dus minder profijt opleveren 2o. omdat het broedsch worden dikwijls op ongelegen tijden intreedt 3o. omdat het uitbroeden der eieren bijna uitsluitend in broedmachines plaats vindt. Daardoor heeft men het volkomen in de hand, dat broeden te doen plaats hebben in Maart, zoodat die jonge kippen reeds vóór den winter eieren leggen. Met de broedmachines kan men 60, of 100, 250, ja tot 1000 eieren te gelijk uit broeden. Daarna worden de jonge kuikens bij een kunstmoeder groot gebracht.

Het is zeker, dat de koude wintertijd in Holland en Amerika de eierproductie, zelfs van de beste legkip, sterk omlaagdrukt. Hier kent men niet die groote verschillen van temperatuur en jaargetijden. Hoogstens zal misschien de regentijd een geringe vermindering van productie kan ten gevolge hebben. In ieder geval zal men bij kunstmatige broeding moeten zorgdragen, dat bij het begin van den regentijd de kuikens al voldoende ontwikkeld zijn om met meer succes die weersverandering te kunnen doorstaan.

Ons klimaat heeft dus dit voordeel, dat men bijna het geheele jaar door de broedmachine in werking kan houden en dus de groei van de bevolking van zoo'n pas aangelegd hoenderpark spoedig sterk kan opvoeren.

De grootste eierproductie heeft een kip in het 2 en 3de levensjaar.

Daarom moet men kippen van 4 en 5 jaar opruimen, omdat ze meer nà- dan vóórdeel voor den eigenaar opleveren Het overtallig aantal haantjes brengt door verkoop al heel spoedig voordeel aan.

Voor Curaçao, waar men nog weinig of geen ondervinding op het punt van broedmachines heeft opgedaan, zou het natuurlijk veel te riskant zijn de hoenderfokkerij met een te groote broedmachine te beginnen. Een voor 60 eieren beschouwen wij als ruim voldoende. Het zal in den beginne toch al heel veel moeite kosten zulk een groot getal beslist *versche* eieren van een best soort kippen machtig te kunnen worden.

Reeds 20 jaar geleden was er op de Koloniale Tentoonstelling, hier in 1904 gehouden, een broedmachine in werking te zien, waarin juist op den 2n dag der Tentoonstelling de kuikens uit het ei kwamen. De Heer J. van der Meulen van *Ascencion* had er prachtig succes mee.

De tegenwoordige Amerikaansche broedmachines zijn zeer betrouwbaar, men heeft alleen zorg te dragen dat de lamp, die de warmte levert, geregeld wordt bijgevuld. De thermostaat aan het toestel verbonden, is een goede regulateur, die automatisch de warmte geregeld op 103° Fahrenheit houdt. Voor het overige houdt men zich strikt aan de gebruiksaanwijzing en uitleg, die bij elke toestel thuis behoort.

Wij wenschen alle ernstige hoenderfokkers het beste succes en eventueele amateurs het noodige geduld om zich eerst voldoende op de hoogte te stellen en het vak te leeren.

Anders zullen mogelijke tegenvallers de animo geheel wegnemen.

Berichten uit de Kolonie.

Alle nieuwe abonné's voor 1 April 1925 op den „AMIGOE DI CURAÇAO" ontvangen, bij vooruitbetaling, de nummers van deze maand gratis.

Toeristenbooten.

De komende week worden hier de volgende toeristenbooten verwacht:

1o. Op **Maandag 9 Maart** SS. *Montroyal* van de *Canadian Pacific Steamship Ltd.* De *Montroyal* is dezelfde boot, die onder den naam van *Empress of Britain* op 5 Februari 1924 onze haven bezocht. Ook op 3 Februari van dit jaar kwam de *Montroyal* hier binnen. Het schip is 549 voet lang, heeft 22.100 ton waterverplaatsing en 14.189 Br. Reg. Ton inhoud. Agent is de firma S. E. L. MADURO & SONS.

2o. Dienzelfden Maandagmorgen komt voor het eerst hier binnen de Fransche boot *Lafayette* van de *Compagnie Générale Transatlantique*, afgehuurd door de *Kamer van Koophandel* van Houston in Texas.

3o. Op **Dinsdag 10 Maart** de *Tuscania* van de *Cunard Steamship Co. Ltd.* Het schip is 580 voet lang, heeft 24.000 ton waterverplaatsing en 16.893 Br. Reg. Ton inhoud, diepgang 26 voet. Agent is de *Curaçao Trading Co.* alhier.

4o. Op **Woensdag 11 Maart** het SS. ORCA van de *Royal Mail Steam Packet Co.*

Deze boot heeft ook het vorig jaar onze haven bezocht en ook op 7 Febr. ll. Het schip is 577 voet lang, heeft 15.120 Br. Reg. inhoud. Agenten de Heeren J. & D. JESURUN.

5o. Op **Zondag 15 Maart** de MEGANTIC van de *White Star Line.* Dit schip heeft een waterverplaatsing van 20.470 ton. Agenten de firma S. E. L. MADURO & SONS.

De vorige maal, den 8 Februari is deze boot de haven niet binnengekomen, maar doorgestoomd naar de Caracasbaai op uitdrukkelijk verlangen van den kapitein der boot. Het is dus niet waarschijnlijk, dat het schip dezen keer wèl zal binnenkomen.

De Fransche vluchteling.

Zooals wij in ons vorig nummer hebben meegedeeld is de Fransche vluchteling per goulet hier uit Coro aangebracht en Zondagavond, zoodra de Fransche boot *Pellerin de Latouche* binnenkwam, zwaar geboeid onder begeleiding van de 2 Fransche inspecteurs en twee Curaçaosche politiebeambten, aan boord gebracht.

De gouden Standaard.

MC KENNA, de oud-kanselier der Engelsche Schatkist, thans president van de *Midland Bank*, heeft in zijn rede tot de algemeene vergadering van die instelling op 28 Januari ll. den lof van den gouden standaard verkondigd.

Volgens den tegenwoordigen stand van onze kennis en onze opvattingen, zeide hij, is zijn moreele invloed een van de grootste voordeelen van den gouden standaard. Een natie zal een beteren dunk van zichzelf hebben, zich als eerlijker beschouwen, indien haar betaalmiddel wisselbaar is in goud. De vrees om gedwongen te worden tot het opgeven van den gouden standaard vormt ook een heilzame rem voor de spilzucht van regeeringen, die zich desnoods niet zouden laten afschrikken door een schommeling in den wisselkoers, maar de betaling in specie niet zouden durven afschaffen. Zelfs indien de gouden standaard niet om andere redenen te verkiezen ware, zou zijn algemeenheid te zijnen gunste beslissen.

De publieke zedelijkheid.

Van verschillende zijden is er onze aandacht op gevestigd, dat al sedert geruimen tijd een groote menigte Venezolaansche vrouwen van verdachte zeden zich in de stad genesteld heeft, die een ernstig gevaar opleveren voor de gezondheid, de veiligheid en de moraliteit der bevolking.

Sommige eigenaars van perceelen in de achterbuurten van de Punda, die het met de zedelijkheid zoo nauw niet nemen, werken dat kwaad op een ergerlijke wijze in de hand. Groote kamers en zalen in de woningen worden door middel van tusschenschotten, van jenever- en petroleum kisten in elkaar getimmerd, in kleinere hokjes verdeeld en aan dergelijke vrouwspersonen verhuurd. Zoo weten zij zich bij de groote woningnood te behelpen.

Doch middelerwijl wordt die wijk nog meer verpest en onveilig gemaakt.

Maandag namiddag had daar een snijpartij plaats. Een Venezolaansche vrouw, die beschonken was, werden een paar duchtige sneden over den neus en het voorhoofd toegebracht.

Vroeger had onze Commandant Appel de loffelijke gewoonte van tijd tot tijd eens een flinke *razzia* onder dat gespuis te houden en ze naar hun land terug te sturen. Men kan wel zien, dat het speurend oog van Commandant Appel niet meer rondgaat, want hij is al geruimen tijd ernstig ziek. Intusschen blijft die stroom van vuil maar steeds aangroeien. Men heeft ons verzekerd, dat er hier tegenwoordig nog meer Venezolaansche dan Curaçaosche vrouwen dat winstgevend bedrijf uitoefenen. Waarom wordt er geen scheepslading van dat gespuis naar hun land teruggestuurd? Waarom houdt men geen beter toezicht, dat zulke wezens hier niet aan wal kunnen komen.

De vliegmachine.

De man op den uitkijk kreeg het zwaar te verantwoorden. Het duurde zoo lang. Maar nu kan hij uitrusten. De Colombiaansche vliegmachine komt niet naar Curaçao. Zij kan te Barranquilla bij de geregelde vliegdiensten aldaar niet gemist worden. In plaats daarvan is een der mecaniciëns overgekomen om de hydroplane, die hier ingepakt ligt op *Motet*, te monteeren. Met dat werk zal hij de volgende week beginnen. En men zal hem genoeg op de vingers kunnen zien, zoodat hij niet als die Fransche vluchteling er onverwachts van door kan gaan, zonder dat wij er iets van te zien te krijgen.

Een zeldzame plechtigheid.

Een zeldzame plechtigheid had op Woensdag 21 Januari plaats in de kerk der Eerw. Paters Redemptoristen te 's-Hertogenbosch. In tegenwoordigheid van familieleden en vrienden, officieren in groot tenue, deputaties van de R. K. OFFICIEREN-VEREENIGING „ST. MARTINUS" trad de 1ste luitenant Piron van het Regiment Grenadiers in de Congregatie van den Allerheiligsten Verlosser. Luit. Piron schreed in officiersuniform, groote tenue, voor het altaar om aan Pater Jos. Schoth, die de plechtigheid leidde, te verzoeken in de Congregatie te worden opgenomen. Toen de kleeding plaats had, knielde luitenant Piron voor de beeltenis van O. L. Vr. van Lourdes neer en bood Haar zijn degen aan. Nadat ook de overige militaire uitrustingsstukken waren afgelegd, was luitenant Piron voortaan frater Piron en verving de rozenkrans den degen. De plechtigheid maakte op alle aanwezigen een diepen indruk. Na nog een jaar verblijf in het klooster te 's Hertogenbosch, gaat de novice te Wittem om daar zijn theologische studiën voort te zetten.

Nederlandsch Fabrikaat.

Het nieuwe 25000 ton's dok van de *Amsterdamsche Droogdok Maatschappij*, dat in 2 gedeelten is gebouwd door de *Nederlandsche Scheepsbouw Maatschappij* te Amsterdam en dat ligplaats heeft nabij de olieterreinen van de *Kon. Nederl. Stoomb. Mij.* aan de overzijde van het IJ, werd den 22n Januari voor de eerste maal in gebruik genomen.

Het ss. *Mancera*, van de Maatschappij Nederland, dat circa 14000 ton groot is, en opgelegd was in de Houthaven, moest plotseling varen en zal het eerste schip zijn, dat dien Donderdagmiddag in het genoemde geweldige dok van de *A. D. M.* werd opgenomen om daar zeeklaar te worden gemaakt.

De Lago Petr. Co.

Het lang verwachte telegram is op Aruba aangekomen en alle onzekerheid is nu weggenomen. De werkzaamheden zullen nu spoedig een aanvang nemen. De baggermachine om de haven van Sint Nicolaasbaai uit te diepen is reeds onderweg. Tegelijk komen een 40 tal Amerikanen mee, die met dat werk zullen belast worden. Men is van plan met die havenverbetering dag en nacht door te werken, zoodat men hoopt in 3 maanden tijds er mee klaar te komen.

Men rekent er op, na voltooing van dit werk, dat zelfs de allergrootste schepen aan de Sint Nicolaasbaai zonder eenige moeielijkheden zullen kunnen binnenkomen.

Tegelijkertijd zal met den tankbouw begonnen worden, zoodat tegen het einde des jaars de opslag van de ruwe olie uit Maracaibo aangevoerd, niet meer in schepen, doch in de nieuwgebouwde tanks zal plaats vinden.

Zeer terecht maakt de correspondent in *La Union* de opmerking, dat nu de nieuwe begrooting voor 1926 een post van 10.000 fl bevat voor verbetering van de Paardenbaai bij Oranjestad van Aruba, dat het Gouvernement in onderhandeling trede met deze Amerikaansche Maatsch., die met zijn moderne baggermachines veel beter en vlugger dat werk zal kunnen klaarspelen.

Vorige week kwam op Aruba het Amerikaansche yacht *Cutty Sark*. De eigenaar Mr. ALEX. SMITH is een der voornaamste aandeelhouders van de *New England Oil Co*, die ook bij de *Lago* geïnteresseerd is. Zij toch is eigenares van de tankbooten *Bacoi* en *Pamir*, die de olie van Maracaibo op Aruba aanvoeren en van de groote *Swift*booten, die daar ladingen van ruwe olie komen innemen.

Na eenige dagen verblijf op Aruba en na alles in bijzonderheden bezichtigd te hebben, vertrok de eigenaar met zijn yacht naar Kingston (Jamaica).

Aruba heeft tegenwoordig reeds 28 auto's.

De levenstandaard gaat op Aruba snel de hoogte in. Alles wordt duur.

Overmorgen om 6 uur aan boord, zooveel % van de vangst kreeg ie, en goed zou ie voor 'm zorgen.

Schaam me niet te bekennen, dat ik 't reuze-gevoeld heb, toen de „Greyhound" dien overmorgen ochtend ze'n zeilen heesch met Luf aan boord, en nooit heb ik 'm meer terug gezien.

Zoo wat 2 jaar heeft ie gewalvischt.

Trouw schreef ie me telkens, als er gelegenheid was, groote brieven, door mij immer trouw beantwoord, tot ie in New-Bedford U. S. werd afgemonsterd.

Met 'n bom geld ideaalde ie New-York binnen, mailde me ze'n foto — wat 'n prachtkerel was ie geworden — met 't goeie nieuws, dat ie dertig dollars per maand als liftboy verdiende.

Toen pakte ie, West-Indisch zonnekind, in 't nukkig wisselvallig New-Yorksch' klimaat, 'n zware kou, en de ellende begon.

Ziek, ziek, altijd ziek.

Van ze'n ziekbed bleef ie schrijven.

Heb ze'n laatste brief nog, waarin ie mij in ze'n kleine ronde lettertjes pende, dat ie voelde spoedig te zullen sterven, en dat ie me nooit genoeg dankbaar kon zijn voor ze'n overgelukkige jeugd op St. Eustatius.

'n Goede oude Iersche priester bediende 'm. Vol trotsch had ie 'm nog photo, die steeds naast hem hing, getoond van mij, z'n dear old Father.

Toen oordeelde dokter opneming in 't hospitaal noodzakelijk.

En zeulen liet ie zich gedwee in puffende ambulance, en toen ze 'm vóór de wijd-open-hospitaaldeuren er uitlichten. was ie een lijk.

Dat is 't einde van Luf, mijn goeien besten Eustatiaanschen boy, die schoon zwart van huid, 'n ziel had zoo blank, en 'n hart zoo edel en groot, als God, bid ik, mij geven moge tot in mijn laatste uur.

'n Soort analoog geval, maar met funesten afloop,— ik bedoel die haaiengeschiedenis — herinner ik me onlangs gelezen te hebben in 't St. Eustatiaansch archief, voor welke lezerij ik nota bene officieel permissie had moeten vragen aan het Ministerie van Koloniën.

Wel, 'n methodiste dominé, 't moet zoo ongeveer in 1870 gebeurd zijn — had net als ik de plausibele gewoonte, om 's morgens z'n zwemlust te gaan botvieren in 't ziltenpekelnat.

Niet „Smoke-alley" was zijn verkoren zwemoord, maar „Gallow's bay" ten Z. W. van ons stadje, ook ging ie niet te paard in gezelschap van jongens en honden zooals ik, maar hij tippelde in z'n eentje met zwempak en handdoek onder z'n linkerarm naar 't zwartig strand.

Daar kruiste op dien bewusten ochtend 'n oude roetzwarte vrouw z'n pad, die 'm smeekend toevoegde:

„Reverend, for heaven'sake, ga niet in zee, want ik heb van nacht zoo akelig van je gedroomd."

Dat ie 'r vierkant uitlachte met 'n All right, moedertje, kan ik me levendig voorstellen, ik had precies eender gedaan.

Enfin, hij dook in zee, zwom uit met forschen slag, en werd plots door een haai gegrepen. Later spoelden er stukken van zijn verminkt vaneengereten lichaam aan land.

Dat is nu geen phantasie, dat is heusch zoo gebeurd, en 't had mij net eender vergaan, als Luf me niet op 't nippertje uit de klauwen had weggerukt van dien aanstormenden dood met stalen gebit.

Dat 'n haai — in mijn opinie 't grootste rotbeest dat in God's wateren rondvint — meer verlekkerd is op blank dan op zwart vleesch is genoegzaam bekend.

Vandaar 't immer dreigend gevaar voor 'n witmensch op de Eustatiaansche kusten, als ie zich *alleen* te ver in zee waagt. Appetijt of geen appetijt, zoo'n blank rozig hapje ziet ie zich immer te verschalken, zij 't slechts als een toe'tje, als 'n exquise dessert, terwijl ie verzadigd z'n gerimpelde zwamneus ophaalt voor 'n met armen en beenen zwaaiend menschenkind met donker velletje.

Of er veel van die menschetende onderzeeërs in onze Bovenwindsche wateren rondschroeven, nou, dat weet ik niet, wel dat, toen op onze zee de „Greyhound" 'n gevangen walvisch aan 't villen was, 't rondom 't schip krioelde van die monsters. En die komen toch ook zoo maar niet, een, twee, drie, uit de lucht gevallen.

Of er vele West-Indiërs door 't haaiengebroed voor hun leven worden verminkt of ontijdig de eeuwigheid binnen gelanceerd, neen, bij mijn weten, zijn die gevallen uitermate sporadisch.

Maar dat er in onze West 'n ontzaggelijke dosis van èn blanken èn zwarten zijn, die in den loop der jaren *figuurlijk* „naar de haaien gaan" 'n iegelijk, bedeeld met 'n greintje gezond verstand, zal me dit droevig beweer, hoe noode ook, volmondig moeten toegeven.

't Zou misschien o, zooveel beter geweest zijn, als die futlooze slappelingen voor tijd en wijle in 'n haaienmaag door onze emeralde wateren koersten, want bevrijd van hun viezig gedoe, zou 't in de zonlichte Curaçaosche atmospheer, heel wat vrijer ruimer en gezonder ademen zijn.

Maar ik word weer scherp, maar zeg nu's eerlijk, is 't te verwonderen?

Daarom beter te eindigen.

In ieder geval zal aan menigeen mijner lezers, nu volop in de Vasten, deez' onder-de-streepsche haaienmoot van harte welkom zijn.

Hasta la vista!

Jan Paul.

San Willibrordo

Mrt 1 | 25.

Salarisverhooging.

De bureel ambtenaren hebben dezer dagen een request verzonden aan den Gouverneur met verzoek om verhooging van salaris. Ook de ambtenaren bij Openb. Werken en Gezondheidsdienst en de onderwijzers zijn begonnen hetzelfde te doen.

Reizen naar Cuba.

Ingevolge eene door onze Regeering met die van Cuba getroffen regeling zullen vanaf 1 Februari 1925 Cubaansche onderdanen zonder visum op hun paspoort Nederland kunnen binnenkomen, terwijl omgekeerd Nederlandsche onderdanen op enkel vertoon van hun geldig paspoort op Cuba worden toegelaten.

Kapitein H. P. Pieper ✠

Woensdag kwam hier het bericht aan, dat Kapitein H. P. PIEPER, van het Nederl. Ind. Leger te Lahat (Sumatra's Oostkust) is overleden. De overledene was van 1911 tot 1914 als 1ste Luitenant gedetacheerd bij het Garnizoen alhier.

Aan de geachte familiebetrekking onze oprechte deelneming.

President Ebert. ✠

President Ebert, het hoofd van de Duitsche Republiek, is Zaterdag 28 Februari te Berlijn overleden. Ebert behoorde tot de Socialistische partij. Als gewoon werkman, hij was zadelmaker van beroep, trok hij reeds vroeg in de partij de aandacht, werd afgevaardigde in den Rijksdag en in 1919 op het Congres van Weimar tot President van het Duitsche Rijk gekozen Hij was vrij gematigd en over het algemeen was zijn optreden zeer sympathiek. Hij wordt te Heidelberg begraven.

Ontvangen

van de firma JULIUS L. PENHA & SONS alhier twee albums met postkaarten, waarvan één gekleurd, 't ander ongekleurd. De gekleurden zijn veel mooier dan we ze tot nu toe ooit gezien hebben. Wij twijfelen niet of de firma zal er zeer veel succes mee hebben.

— DE INDISCHE VERLOFGANGER, *officieel Orgaan van de Vereeniging van Indische Verlofgangers*. Een praktische gids voor allen, die naar patria vertrekken.

— Van de firma S. E. L. MADURO & SONS een nieuwe tijdtafel van de schepen van de ALUMINIUM-LINE, met drie routes, de *Island-Service*, de *North-Coast-Service* (die ook Curaçao aandoet) en de *Haitiën Outport-San Domingo-Service.*

De brug naar het Rif.

Deze brug, die reeds geruimen tijd in haveloozen toestand verkeerde, is nu eindelijk ter reparatie onder handen genomen.

Het was meer dan noodig. Tegelijk zal hij aanmerkelijk verbreed worden. De tegenwoordige breedte blijft behouden voor voertuigen, maar aan elken kant zal een breed pad voor voetgangers er bij komen.

De R. K. Universiteit te Nijmegen.

De vorige maand heeft de benoeming plaats gehad van pater dr. A. POMPEN O. F. M. tot professor in de Engelsche taal en letterkunde aan de R. K. Universiteit te Nijmegen.

Door de benoeming van dr. POMPEN is het onderwijs in de moderne talen: Fransch, Duitsch en Engelsch, aan de R. K. Universiteit te Nijmegen volledig geworden. De Universiteit staat nu met haar staf van professoren, lectoren en assistenten gelijkwaardig naast Amsterdam en naast Groningen, waaraan de eer toekomt den stoot tot het academisch onderwijs in moderne talen in ons land te hebben gegeven.

Naar men weet, is het onderwijs in de grondige kennis van de hedendaagsche practische taalvaardigheid ten gerieve van de studenten te Nijmegen opgedragen aan de assistenten Röttger, Prick van Wely en Stein.

Het geheel van de candidaatsexamens althans wat het hoofdvak betreft, doctorale studie in het *Fransch* is dus in handen van de heeren Dagens, Schrijnen, Stein en Weerenbeck; in de *Duitsche* afdeeling doceeren de heeren Baader, Kosch en Röttger; in het *Engelsch* de heeren Baader, Pompen en Prick van Wely. Nog wordt in het *Italiaansch* college gegeven door dr. Casamichella, privaatdocent te Nijmegen en te Groningen. Onnoodig te betoogen, van welke vèr strekkende beteekenis deze inrichting is met name voor het onderwijs aan onze R. K. Gymnasia, Lycea en hooge burgerscholen. Geen wonder dat de colleges in de moderne talen door een groot aantal studeerenden: heeren en dames, leeken, seculieren en regulieren worden bezocht.

Het eenige wat den groei van dit onderwijs zou kunnen belemmeren, is de geheel onvoldoende staat der instituten. De drie moderne talen mèt het Nederlandsch beschikken n.l. voor werkcolleges en voor het bergen van vakliteratuur gezamelijk slechts over één lokaal. Is deze achterstand opgeheven, dan zal katholiek Nederland in het bezit zijn van een organisatie, waarop het met recht trotsch kan zijn, en die het buitenland ons mag benijden. *„Tijd,,*

Terug van verlof.

Pastoor B. VAN EVERDINGEN, thans met verlof in Holland, zal 27 Maart a.s. met het SS. *Venezuela* weer terugkeeren en 15 April hier aankomen.

Zilveren jubilé van de Koningin.

Het volgend jaar den 7 Februari is het 25 jaar geleden, dat H. M. Koningin WILHELMINA's huwelijk met Z. K. H. Prins HENDRIK gesloten werd.

Daar nog zoo kort geleden het Regeerings jubilé van H. M. zoo algemeen gevierd werd, heeft H. M. als haar uitdrukkelijk verlangen te kennen gegeven, het zilveren feest van haar huwelijk *alleen* in haar huiselijken kring te willen gedenken.

S.S. „Relief en „Juanita"

Gisteren morgen 6 uur is het S.S. *Relief* weer van Tucácas in onze haven binnengekomen. Het heeft zijn opdracht: de gestrande *Juanita* vlot te maken met succes volbracht. Doch met dat al is natuurlijk de „Juanita" nog niet zeewaardig en geschikt om haar geregelde tochten voor het transport van ruw olie weer opnieuw te beginnen. De kiel, die op de rotsen heeft heen en weer geschuurd, is als een zeef geworden en maar voorloopig gedicht. De *Juanita* ligt nu in het dok te Trinidad.

Bij de stranding bestond de geheele bemanning uit Engelschen. De kapitein heeft zijn ontslag gekregen.

Regenval.

Gedurende de maand Februari viel er op Santa Rosa 8.5 mM. Door den regenmeter van het St. Thomas College werd slechts 2.2 mM, en op San Willebrordo 2.5 m.M. opgenomen.

Officieele Berichten.

Aan Mevr. S. C. de Jongh-Rigaud, onderwijzeres aan de voorbereidende klasse der Wilhelminaschool, is, om gewichtige redenen, een maand verlof verleend en Mej. N. Römer is, gedurende de afwezigheid van Mevr. de Jongh-Rigaud voornoemd, werkzaam gesteld aan bovengenoemde voorbereidende klasse.

Aan Mej. Lucia Merquis, vlechtonderwijzeres aan den Leergang voor leerlingen van de R. K. School te Santa Maria alhier, is, op haar verzoek, eervol ontslag als zoodanig verleend en Mej. Rosa de Mey is benoemd tot vlechtonderwijzeres aan genoemden leergang.

De heeren Julius L. Penha en F. W. P. Winkel zijn benoemd tot leden van de Commissie van aanslag voor de Petroleumraffinaderijbelasting.

ALLERLEI.

Conserveeren van vruchten.

In de jongste bijeenkomst van de *„Pan Pacific Food Conversation Conference"*, heeft dr. P. J. S. Cramer te Buitenzorg, de interessante mededeeling gedaan, dat vruchten, in rubbersap gedoopt, en daarna aan de buitenlucht bloot gesteld, totdat het rubberlaagje verhard is, gewoon per scheepsgelegenheid kunnen worden verzonden, zonder dat koelruimten noodig zijn. Dr. Cramer heeft versche aardbeien, die op deze manier waren behandeld, verzonden en de vruchten kwamen, na een reis van veertien dagen, in denzelfden staat van verschheid en rijpheid aan, als ze verzonden waren. Hij had ook vruchten o.a. de mangistan, een van de meest delicate tropische vruchten van Buitenzorg, gezonden naar de *Societe d'Acclimatisation* te Parijs, en deze met een rubberlaagje bedekte vruchten kwamen eveneens in uitstekenden toestand aan.

Bij zijn proeven heeft deze geleerde de groene bananen genomen en die halverwege in het rubbersap gedompeld. De niet behandelde helft van de vrucht werd rijp, terwijl de met een rubberlaag voorziene helft groen gebleven was.

Men meent, dat het gebruik van rubbersap als beveiligingsmiddel bij het verzenden van tropische vruchten naar markten in meer gematigde luchtstreken, verre perspectieven opent voor kweekers voor tropische vruchten. Het dunne rubberlaagje aan de oppervlakte van de vruchten kan er even gemakkelijk afgestroopt worden als een handschoen van de hand, waarna het normale rijpingsproces verder zijn gang kan gaan.

Deze Dr. Cremer te Buitenzorg was vroeger Directeur van den Landbouwkundigen Dienst in Suriname, en bezocht als zoodanig meermalen onze kolonie.

Een blinde te voet van Rusland naar Lourdes.

Een Rus, Peter Anhalt, 27 jaar oud, oorlogsblinde, geboren den 6n April 1897 te Kosthem (Oekraine) is te voet uit het land der Sovjets naar Lourdes gekomen om aan O. L. Vrouw zijne genezing af te smeeken.

Alleen, zonder geld, en voorzien van een volkomen in orde zijnd paspoort, door de Republiek der Sovjets afgeleverd, is de blinde langs Letland en Duitschland gekomen. Te Berlijn had hij zijne papieren in het Fransch consulaat laten nazien en stempelen. Onlangs is de man, aan 't einde zijner krachten, te Tarbes in Zuid-Frankrijk aangekomen.

Anhalt, die verscheidene talen spreekt, ook Duitsch, doch die geen woord Fransch kent, heeft, zoo goed hij kon, zijn geval aan den stationchef van Tarbes uitgelegd, die de politie verwittigde. Deze, na de papieren ingezien te hebben, heeft den blinde naar het *„Asile Saint-Frey"* gevoerd, waar hij thans de noodige zorgen geniet.

Eens hersteld, zal hij zich naar de Grot van Lourdes begeven, om aan de H. Maagd te vragen dat het licht in zijn oogen moge terugkeeren.

Welk een heerlijk geloofsvertrouwen spreekt er niet uit deze daad van den blinde, om den langen weg van Rusland naar het genadeoord van Maria te Lourdes te voet af te leggen.

Steenkolen in Nederland.

De kolenontginning in het groot, dagteekent in Nederland sedert de laatste vijf-en-twintig jaar. Van 150.000 ton in 1898 is de jaarproductie thans reeds gestegen tot ruim 6.000.000 ton. Zoowel bij de particuliere als bij de Staatsmijnen zijn nieuwe schachten in aanleg, zoodat de productie in Zuid-Limburg zich noch geleidelijk zal uitzetten, vermoedelijk tot 10.000.000 ton per jaar in de naaste toekomst. De Peelvelden houden de mogelijkheid in om daaraan een evengroot jaarlijksch kwantum toe te voegen en de velden in de Gelderschen achterhoek eveneens. De totale productie kan aldus worden opgevoerd tot ruim driemaal het jaarlijks verbruik in Nederland, zoodat wij in steeds sterkere mate een kolen-export-land kunnen worden. De kolenprijzen in West-Europa ook in Nederland worden beheerscht door de Engelsche mijnen en op dien invloed moet de concurrentie zich in Holland voortdurend instellen. De mijnpolitiek moet er op gericht zijn, dat wij voldoende wapens hebben tegen kunstmatige prijsopdrijving door trusts en kartels. En de vervoerspolitiek moet zich daarbij aansluiten om onze mijnen de afzetmogelijkheid in binnen- en buitenland niet te bemoeilijken.

Gelukkig bezit Nederland uitstekende vetkolen, waarvan de cokes in de Europeesche metallurgische centra zeer gezocht is. Doch ook nog op dit punt eischt de concurrentie groote energie van de leiding van het mijnbedrijf, omdat de cokesproductie allerwege belangrijk toeneemt. Zelfs de gasfabrieken in Nederland kunnen reeds ongeveer een millioen ton cokes per jaar leveren, zij het dan ook voor andere doeleinden dan het hoogovenbedrijf.

BUITENLAND.

De ontvolking van Frankrijk.

De zelfvernietiging van Frankrijk gaat ongestoord voort.

Zie hier eenige cijfers, die de leider van den Parijsche *Matin* ten beste geeft:

In 1700 bestonden er in Europa slechts 3 groote mogendheden: Frankrijk met 20 millioen inwoners: Oostenrijk met 13; Engeland met 9. Pruisen telde toen nog maar 2 millioen inwoners.

In 1789 waren die cijfers respectievelijk geworden: 26 millioen, 18, 12 en 5. Rusland telde toen nog maar 5 millioen inwoners.

Minder dan een eeuw nadien, waren die cijfers ten zeerste veranderd, en de verhouding als volgt: Rusland 84 millioen inwoners. Duitschland 45. Oostenrijk 39. Frankrijk 37 en Italie 28.

In 1921, ondanks de aanwinst van Elzas-Lotharingen, had Frankrijk maar 39 millioen inwoners: Engeland daarentegen had er 47. Italie 40. Rusland 100.

In 1880 vertegenwoordigde de bevolking van Frankrijk 13 pCt. van het totaal der groote mogendheden van Europa: ten huidigen dage is dat procent gezakt op 9.

En ziehier de treurigste cijfers van al. Ondanks alle oproepen en noodkreten heeft het jaar 1924 geen verbetering in Frankrijk aangebracht. Over 100 huwelijken waren er slechts 166 geboorten. Dat is de absolute achteruitgang, die, zonder verandering Frankrijk totaal zal ontvolken. Want zoo de verhoudingen blijven zooals nu, zal Frankrijk in 1940 nog 35 millioen inwoners tellen, in 1950 31 millioen, 1965 25 millioen; in het jaar 2000 zal het Fransche volk verdwenen zijn!

Frankrijk en de H. Stoel.

Herriot en zij die hem blindelings volgen, hebben een gevoelige les gehad van Briand. Deze zelf, die in menig opzicht een geestverwant is van den premier, heeft de verblinde vervolgingspolitiek van het linkerblok niet gespaard.

Herriot had onlangs weer met een stalen gezicht durven beweren, dat Frankrijk geen voordeel had van zijn relaties met den H. Stoel, hij insinueerde zelfs, dat deze van partijdigheid blijk gaf.

Briand heeft hem ten deze een gevoelig lesje toegediend en dat deze oud-premier het Vaticaan kenschetste als een belangrijke zedelijke macht, waarbuiten de Fransche democratie het niet stellen kan, bewijst niet alleen, dat Briand een open oog heeft voor den waren stand van zaken, maar toont eens te meer, hoe treurig eenzijdig de politiek van het linker blok is.

Hij oordeelde het zijn plicht de regeering te vragen niet een onherstelbare daad te doen. De regeering moet niet op het stuk van den godsdienst een isoleeringspolitiek volgen, die zij in elk ander gebied van de buitenlandsche politiek afkeurt. Frankrijk moet overal zijn, waar internaal leven is. Briand wijst er vervolgens op, dat zelfs de sovjets trachten bij het Vaticaan vertegenwoordigd te zijn.

Alle vrienden van Frankrijk hebben Briand te Genève gezegd, dat het hun belang en dat van Frankrijk is, bij het Vaticaan vertegenwoordigd te zijn.

Briand herinnert er aan, dat het gezantschap, tijdens Frankrijk's moeilijkheden in het Ruhrgebied, herziening verkreeg van zekere woorden door het Vaticaan gesproken en zelfs een veroordeeling van een bepaalde Duitsche handelwijze wist uit te lokken.

Briand legt er nadruk op, dat de Ver. Staten aan het onderhandelen zijn over het zenden van een vertegenwoordiger naar den Heiligen Stoel en wijst er op, dat alle nieuwe, uit den oorlog geboren staten, Frankrijk's steun bij den Heiligen Stoel kunnen behoeven.

Het Vaticaan vertegenwoordigt een belangrijke zedelijke macht, zonder welke onze democratie het niet kan stellen. Welk een terugslag zou uw beslissing hebben op de katholieken uit de geheele wereld!

Briand is blijde, dat hij de betrekkingen met het Vaticaan indertijd hervat heeft en welwillende maatregelen ten opzichte der Mohamedanen getroffen heeft. Hij vestigt de aandacht van de regeering op den indruk, dien een breuk met het Vaticaan in diplomatieke kringen zou maken en spreekt de overtuiging uit, dat een breuk geheel in het nadeel van Frankrijk komt en dat op die wijze de opvatting van de meerderheid des lands, zooals die bij de verkiezing zich heeft uitgesproken, slecht vertolkt zou worden. Verdeeldheid in het land zou slechte gevolgen hebben.

Briand herinnert voorts eraan, dat de mannen van de revolutie hun gezanten naar Rome gezonden hebben met opdracht zich in Frankrijks belang naar alle gebruiken te schikken.

Ten slotte dringt Briand er bij de meerderheid en de regeering op aan niet terug te komen op een genomen besluit en het gezantschap bij het Vaticaan te handhaven.

Bij de behandeling der begrooting van buitenlandsche zaken verklaarde Herriot nog, dat hij een schrijven aan Elzas-Lotharingen had gezonden, waarin gezegd werd:

„Bezoekt in vrede de kerken, synagogen en tempels. De regeering volgt u er en beschermt u".

Hij voegde er aan toe. dat de regeering er aan zal werken om geleidelijk in Elzas en Lotharingen de wetten der republiek toe te passen onder eerbiediging van het materieele en moreele statuut der herwonnen provincies. Wel verre van de vrijheid van geweten te beperken, zal de regeering alle geloofsovertuigingen beschermen en niets met overhaasting doen, zoomin ten aanzien der Elzasser en Lotharinger instelling als ten aanzien van den godsdienst, welke ook de heftigheid der onbillijke aanvallen is waarvan zij het voorwerp moge zijn.

Die woorden doen denken aan het bekende verhaal van de wolf en Roodkapje.

De geloovigen moge vrij ter kerke gaan. Ja, dat ontbrak er nog maar, dat de regeering ook zulks verbieden zou.

Maar de ware aap komt uit de mouw, waar Herriot spreekt van een geleidelijke toepassing der republikeinsche wetten. Dat wil m. a. w. zeggen, dat langzaam maar zeker ook in de herwonnen provincies de hatelijke wetten ten opzichte van het godsdienstig onderwijs zullen toegepast worden. En nu mag de premier al spreken van onbillijke aanvallen, ook de Elzassers zijn op hun hoede, voor het gevaar, dat als een dief in den nacht komt aansluipen.

Tegenover de erbarmelijke houding van Herriot willen we ter nadere illustratie het Engelsche standpunt stellen.

Dat men in Engeland met een vèr overheerschend *niet*-katholieke bevolking veel eerlijker en breed oordeelt over de beteekenis van een vertegenwoordiging bij den H. Stoel, blijkt uit de sympathieke verhouding tusschen de wederzijdsche diplomatie.

Toen onlangs ter gelegenheid van diens Jubilé aan den Engelschen kardinaal Gasquet een zilveren presenteerblad werd aangeboden door de vroegere en tegenwoordige leden van het Britsche gezantschap bij het Vaticaan, deelde Zijn Eminentie een en ander mede over de vóórgeschiedenis van die Engelsche vertegenwoordiging bij Z. H. den Paus.

De kardinaal sprak over de moeilijkheden en bekommernissen van de eerste dagen van zijn kardinaalschap bij het uitbreken van den oorlog en over de moeilijkheid om een behoorlijk en voldoende vertegenwoordiging te verzekeren van de zaak der geallieerden in het verheven milieu, waartoe in het hun tegenstanders zoo'n gemakkelijken en invloedrijken toegang hadden door hun geaccrediteerde vertegenwoordigers.

Maar providentieel viel er iets voor, dat groote gevolgen hebben zou: de benoeming van een Aartsbisschop van Malta.

De Britsche regeering herinnerde zich een oud gebruik, volgens hetwelk de Heilige Stoel deze raadpleegde alvorens een beslissende benoeming te doen, en zij was vol zorg zulks te verzekeren. Door zijn vriend, den Britschen ambassadeur bij het Quirinaal, werd de kardinaal aangesproken en verzocht als tusschenpersoon op te treden.

Hij stemde eindelijk toe, alhoewel met tegenzin, en niet zonder er op te wijzen hoe zulke omstandigheden aantoonden, hoe dringend noodig het voor de Britsche regeering was naar een meer regelmatige en rechtstreeksche wijze uit te zien, om met den H. Stoel in betrekking te komen. Sir Rennel Rodd hoefde in deze zaak niet te worden overtuigd; niemand was er trouwens, die den werkelijken toestand niet kende.

De kardinaal werd verzocht Benedictus XV te polsen, en vond deze onmiddellijk bereid en uiterst verlangend om de benoeming van een gevolmachtigd vertegenwoordiger van Groot-Brittannië bij den H. Stoel te vergemakkelijken. Daaruit door mededeelingen en onderhandelingen, werd de huidige Britsche Legatie bij den H. Stoel geboren; de voordeelen daarvan zijn waarschijnlijk grooter voor Engeland dan voor het Vaticaan, zelf, en dit wordt ten alle zijden bevestigd en erkend.".

Oproeping.

Zij die vermeenen gerechtigd te zijn tot de nalatenschap van den Heer Gabriel Da Costa Gomez, gewoond hebbende op Curaçao en alhier overleden op den 27en December 1924, worden verzocht hiervan mededeeling te willen doen aan den ondergeteekende. Wordende hierbij voorts opgeroepen allen, die iets te vorderen hebben van, — of verschuldigd zijn aan, — of iets onder hunne berusting hebben, behoorende tot voormelde nalatenschap, om vóór den eersten April a. s., opgave, betaling of aangifte daarvan te doen ten kantore van den ondergeteekende.

De Curator

J. L. C. MONSANTO

Curaçao 3 Maart 1925. 3—1